

Hajnal Kitti

Hajnal Kitti

Szívárványálom könyvek sorozat

© Harmónia—Két lélekre hangolva

Copyright © Hajnal Kitti

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2021

Szerkesztő: Tira Nael

Borító és illusztráció: Iván Eszter

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-01-3369-0

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ajánlás

A családomnak.

A páromnak, mert lassan tizenhét éve életben tart, és ágyba hozza a kávé, hogy egész nap működni tudjak. Szóval mert szeret.

Én is őt.

Tirának, és most lespórolom a kétoldalnyi szöveget, hogy mi mindenért, mert úgyis tudja.

Samnek és Gergőnek, mert nélkülük nem tartanék itt.

Bettynek, aki még mindig a csapat tagja és Sophie-nak, mert üdv köztünk!

A zenének, ami nélkül nem létezem.

Illésnek, mert jött, és beborította az egész sztoritervem.
(Aminek mindenki örül.)

Nektek, Olvasóknak, mert még mindig
CSODÁSAK VAGYTOK.

1.

– És úgy gondolja, a hit mindent megold?

Máté unottan forgatta meg a szemét. Petra még kettő percet kap, aztán itt hagyja a fenébe. Fogalma sem volt, mi ütött a lányba, hogy nekiáll hitszónokokkal vitázni, az aluljáró kel-lős közepén, de ez már a második alkalom, ő pedig nem értette az okát. Időpazarlás, úgysem tudja egyik fél sem meggyőz-ni a másikat.

– Ha elég erős a hited, az átsegít a nehézségeken.

Máté a tenyerébe köhögött. Igazából a röhögését álcázta, mert bár a gondolat jól hangzott, magát az egyházi keretek közé szorított hitet képmutatásnak tartotta. Főleg, hogy őt még csak be sem fogadná a „szeretet nevében” működő egy-ház.

– Meggyógyul a rákos, rendbe jön a Föld klímája, világ-béke lesz?

Máté itt unta meg a témát. Nem sietett ugyan, de ezer jobb programot el tudott volna képzelni ennél. Ráadásul elég hideg napjuk volt, átfázott az álldogálástól, és ritka feleslegesnek tartotta, amit Petra épp csinál.

– Petra, gyere már! – sóhajtotta, a lány viszont rá sem nézett, mereven az előtte álló nőt bámulta. Máté azon gondolkodott, elmegy enni addig valamit.

– És te?

Az idegen felé fordult, Máté pedig önkéntelenül vont össze a szemöldökét.

– Mi van velem? – kérdezte értetlenül. Neki aztán semmi köze az egészhez, kikéri magának, hogy bárki belekeverje. A kereszténységgel semmi baja nem volt, de megrögzött ateistaként általában kerülte a hasonló témákat.

– Miben hiszel?

– Magamban – motyogta, aztán felvillantotta védekezés-képp a legszebb mosolyát, és gyorsan folytatta, mielőtt a nő rászállhatna. – Mindenféle vallás és isten távol áll tőlem. Jó, Lokit például nem mondanám, hogy vigye ördög, de hát kinek van akkora szerencséje, hogy szexi istenekbe botlik?

Ki sem élvezhette a hittérítő döbbenetét, a figyelmét a mögötte felcsendülő nevetés lopta el. Azonnal a hang irányába fordult. Bárhol megismerte volna ezt a basszust, annak ellenére, hogy legalább fél éve nem hallotta. Pontosan ezért döbbsent meg annyira, először attól tartott, hogy hallucinál.

– Hát te sosem hazudtolod meg magad.

Máté vigyorogva megvonta a vállát, és a hang tulajdonosa felé sétált. Petra azt csinál, amit akar, de ezer éve nem találkozott Ákossal, úgyhogy eszébe sem jutna elszalasztani az

alkalmat. A viszontlátás egyszerre töltötte el örömmel és lett tőle kegyetlenül ideges, bár sejtette, hogy ezek közül egyik sem látszik rajta.

– Hogyhogy itt? – kérdezte egyből, és fittyet hányva arra, ahogyan elváltak, röviden megölelte Ákost. A férfi érezhetően nem számított erre, de nem tiltakozott az érintés ellen, hanem rámosolygott.

– Újra Pesten élek – felelte, Máté pedig érezte, hogy felgyorsul a szívverése a hír hallatán. Eddig igyekezett elnyomni magában, hogy igenis hiányolta. Aztán úgy döntött, lesz, ami lesz, kimondja, és elválík, hogyan hat ezzel Ákosra. A legkisebb jelre is ugrani fog.

– Hiányoztál.

Ákos reszketeg levegőt vett, zavartan pillantott el Máté válla felett, mintha csak keresne valakit, mielőtt újra a fiúra rebbent volna a tekintete. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél, Máté számára azonban beszédes volt. Gyorsan újra megszólalt, nehogy Ákos kibúvót találhasson.

– Üljünk be valahová! Petra úgyis itt lesz egy darabig, szóval van időm – hadarta, és azonnal elindult a lépcső irányába. A fejét tette volna rá, hogy Ákos úgyis követi.

A legközelebbi gyorséttermet választotta. Tudta, hogy bár Ákos nem különösebben kedveli a tömeget, az mindenképp meg fogja nyugtatni, ha nem egy meghitt kis kávézóba invitálja, ahol kedvére bepánikolhat. Pedig Máté nagyon szeretett volna kedvezőbb körülmények között beszélni vele, de egyelőre beérte ennyivel. Ha ügyesen alakítja, úgyis találkoznak még, legalábbis bízott benne.

– Mikor jöttél vissza?

Egy pillanatra Ákosra nézett, aztán a szendvics kicsomagolásával foglalkozott. Tudta, hogy az egyetlen esélye, ha nem nyomul túlságosan.

– Egy hónapja.

Máté megtorpant, de gyorsan észbe kapott, és beleharapott a szendvicsébe. Amíg rágott, magában fortogott. Hogy-hogy ő nem tudott erről? Nem létezik, hogy minden közös ismerősük lapított előtte, és senki sem szólt egy árva szót sem!

– Hm. Nem tudtam – válaszolta enyhe mosollyal, és folytatta az evést. Csend költözött közéjük, és ő tisztában volt vele, hogy Ákos fogja bírni rövidebb ideig. Őt feszélyezte a helyzet, míg Máté kivárt.

– Nem nagyon mentem sehová, szóval csak páran tudják.

– Hm.

Amikor Máté az üdítőért nyúlt, az érintetlen tálcára tévedt a tekintete Ákos előtt. Összevonta a szemöldökét.

– Nem vagy éhes, vagy már nem ez a kedvenced?

Ákos hezitált, ez tisztán látszott rajta, aztán talán daczból, elvette az ételt. Máté elfojtott egy vigyort. Aha, tehát még mindig haragszik. Mégsem tett megjegyzést, hanem teljesen szenvtelenül a krumpliért nyúlt, a szósza mártotta, és mintegy mellékesen csevegett.

– Nem jött be a kinti élet?

Ákos halkán elnevette magát.

– Te tudod a legjobban, hogy nem is igazán vágytam kimeni. Nyelvtanulásnak viszont jó volt.

– Akkor már meg mersz szólalni angolul?

– Jaj, ne bosszants! – vágta rá Ákos, Máté pedig röhögni kezdett. Felnézett, egyenesen Ákos szemébe. Úgy gondolta,

most jött el a megfelelő időpont, hogy kicsit elterelje a beszélgetést.

– Jó újra látni. Remélem, lesz kedved valamikor összefutni.

Ákos mélyet sóhajtott. Összegyúrta a hamburger csomagolását, és ingerülten a tálcára dobta. Máté meglepve kapta magát azon, hogy nem érti a reakciót. Pedig régen annyira könnyen olvasott a férfiban...

– Nem, nem igazán van kedvem.

Máté tudta, hogy ezúttal az arcára van írva a döbbenet, már csak abból is, hogy Ákos elmosolyodott.

– Nem erre számítottál, ugye?

A férfi megcsóválta a fejét, elkezdte összerendezni a maradékot, és bár Máté sejtette, hogy ez csak pótcselekvés, Ákos eddigi határozottsága pont eléggé kibillentette. Menteni akarta a menthetőt.

– Nem akartam semmi...

– Jaj, hagyjuk ezt! – szakította félbe Ákos, Máté pedig megilletődötten némult el. – Te mindig akarsz valamit. Jelen esetben a fél életemet rátenném, hogy mit, de most kicsit elszámítottad magad. Nem. – A férfi felkelt, megragadta a tálcája szélét. – Köszönöm a meghívást. Szia!

Máté percekkal később is értetlenül meredt maga elé. Mit rontott el, hogy Ákos így reagált? Régen egyetlen szavába került, bármit is kért tőle. Ennyire csak nem bánthatta meg...

– Kösz, hogy megvártál – rántotta ki a gondolataiból Petra morcos hangja. Máté nem tulajdonított nagy jelentőséget a lány durcásságának, ő szólt, hogy jöjjön, de Petra nem figyelte rá. Jó, tény, hogy amint Ákos megjelent, hirtelen semmi más

nem érdekelte, de Petra tudta, hol találja, mert egyébként is ide készültek.

– Bocs – motyogta mégis, de a gondolatai továbbra is Ákos körül forogtak. Egyszerűen nem bírta elhinni, hogy a férfi ennyire könnyedén lerázta. Korábban már azzal komoly hatást ért el nála, ha rámosolygott, és nem szokott hozzá, hogy ez a hatás ilyen egyszerűen megkopik. Persze tudta, hogy Ákos haragtartó, de úgy gondolta, könnyen le tudja szerelni. Hát, tévedett.

– Amúgy Ákos hova lett? – kérdezett rá Petra.

– Itt hagyott – válaszolta Máté kimérten, aztán kelletlenül hozzátette: – Igazság szerint elküldött a fenébe, vagy valami olyasmi.

– Komolyan?

Petra elvigyorodott, Máté pedig érezte, hogy elfutja a méreg.

– Ez ennyire vicces?

– Nem mindennap fordul elő, hogy téged elküldenek a fenébe – nevetgélt a lány, aztán az arckifejezését látva lassan elkomolyodott. – Ennyire a szívedre vetted? – Máté bólintott, Petra pedig értetlenül csóválta a fejét. – Hónapokkal ezelőtt te dobtad ki, pedig úgy loholt utánad, mint egy pincsi. Akkor meg miért érdekel?

– Nem akartam tényleg kidobni – ismerte el kelletlenül Máté. – Csak mérges voltam. Lecsengett volna pár nap alatt, de ez a hülye fogta magát, és nagy szerelmi bánatában pár sms után összecuccolt, vett egy repülőjegyet, a többit meg te is tudod.

Máté rosszkedvűen hallgatott el. Sosem vallotta be senki-nek, hogy Ákos volt számára az első, akit tényleg komolyan

vett. Talán pont a rámenőssége ütött vissza, túlságosan elbizakodottá vált, és ez lett az eredmény.

A kezébe temette az arcát. Jobb lenne, ha elterelné a figyelmét, különben képes, és ő kezd el koslatni Ákos után. Elvégre legutóbb is ő szedte fel, addig nem nyugodott, míg meg nem szerezte, és bár ezt sem vallotta be soha, érte kellett a legjobban megdolgoznia. Önszántából biztosan nem engedte volna el.

Oké, kell egy pasi, mielőtt bekattan. A mobiljáért nyúlt, és miközben Petra folyamatosan csevegett, ő megnyitotta az applikációt, és hanyagul nézegette a feldobott profilokat. Ákos bekaphatja. Valaki másét.

Petra egy darabig figyelte a kínlődását, Máté érezte magán a tekintetét, de a lány békén hagyta, és ez volt a legjobb dolog, amit csak tehetett. A fiú eltette a mobilját, és unalmában a csomagolásokat egyengette ki.

– Na? – szólalt meg végül a lány, ő azonban csak vállat vont. Aztán, talán mert Petra nem faggatta, végül válaszolt.

– Továbbra sem igazán dob fel az ötlet, hogy egy idegennel menjek bárhová.

Megborzongott az emlékektől. Egy-két alkalommal megtette, és a borzalmas élmények közé sorolta. Egyetlen kivétel akadt Ákos óta, igaz, vele az első „randin” egyáltalán nem történt semmi, sőt a másodikon sem. De ő épp elérhetetlen...

– Mi lenne, ha...

– Bele se kezdj! – hallgattatta el Petrát, a lány pedig valóban csendben maradt. Máté végül alig bírta kivárni, míg Petra végez az étellel, azon nyomban felpattant, csak odakint várta meg, de akkor örült igazán, mikor elváltak. Bár attól sem lett jobb, hogy magára maradt a gondolataival.

2.

– Mi van veled? Napok óta használhatatlan vagy. És ami még rosszabb, hisztis! – vetette oda neki Petra óra után, Máté viszont válasza sem méltatta. Egyszerűen hátat fordított a lánynak, és otthagya a folyosó közepén. Úgysem sértődik meg rá, annál jobban szereti.

Lerobogott az egyetem elé, a parkban egy félreeső padra leülve a fülébe dugta a fülhallgatót, és zenét kapcsolt. Unottan válogatott a dalok között, semmi sem fogta meg, végül véletlenszerűre állította a lejátszót, és némán bambult maga elé. Semmi kedvet nem érzett arra, hogy benézzen a következő szemináriumra, de előző héten is lógott. Ha viszont vissza akar menni emberek közé, illene újra feltennie a mosolyt, ami valahogy lekopott az arcáról a nap folyamán.

Igazság szerint négy napja minden baja volt. Pontosan azóta, hogy...

Nem, erről véletlenül sem Ákos tehet. Azért akkora hatással nem bír, hogy találkoznak, ő pedig bedepressziózzon a hiányától. Ha mégis, azt végképp el nem ismeri. Kicsit kikészült, miután a férfi lelépett, de az hónapokkal ezelőtti történet. Múlt idő.

Megütközve húzta el a kezét a szájától. Fel sem tűnt neki, hogy ismét rágja a körmét, azt pedig csak akkor szokta, ha nagyon ideges. Jó, mégis kénytelen lesz elismerni, hogy Ákos kissé jobban megborította a lelki békéjét, mint azt hitte. A fenébe is, fel sem fogta, hogyan küldhette el... A férfi annyira befolyásolható volt, annyira... szerelmes. Hogy akaszthatta ki ENNYIRE?

– Na, még mindig tüskés vagy? – lépett mellé Petra. Fel nézett a lányra, aki épp cigarettát tett a szájába, és elfintorodott.

– Hess! – felelte, és meglengette a kezét, amikor a cigifüst felé tartott. – Menj már innen azzal a szarral!

– Elviselhetetlen vagy – morogta Petra, és méterekkel távolabb sétált tőle. Helyes, így legalább nem érzi a dohányt.

Gyerekkora óta utálta a cigarettát. Azóta, hogy a nagypja tüdőrákban meghalt. Soha életében nem gyújtott rá, és azt is gyűlölte, ha valaki a közelében pöfékelt. Kész szerencse, hogy a szórakozóhelyekről már ki van tiltva, különben bulizni sem járhatna. Az lenne ám a szívás. Bár az elmúlt időszakban erővel sem sikerült őt kirángatni, mindenkit lerázott, míg végül Petrán kívül a kutya nem nyitotta rá az ajtót.

Ákossal a gimi végén találkozott. A férfi egy másik társasággal volt, épp ritka esetként mozdult ki egy barátja kedvéért, aki a születésnapját ünnepelte, egyébként nem járt bulikba.

Akkor viszont kivételt tett, és Máté meg volt győződve róla, hogy nekik találkozniuk kellett. Ezt a szöveget a férfinak is elsütötte, aki csak nevetett rajta. Először.

Voltaképp kihívás volt Ákos közelébe kerülnie. Senkit sem ismert az ő ismerősei közül, talán egy srácot futólag, így végül nem túl elegáns módszert választott, amihez segítségül hívott némi alkoholt: nemes egyszerűséggel végigöntötte egy „véletlen” ütközés során Ákos ingét sörrel. Így kezdtek el beszélgetni, sűrű, hamis bocsánatkérés közepette, Mátét viszont egyetlen pillanatra sem furdalta a lelkiismerete. Akkor sem, amikor az este végén berángatta Ákost a mosdóba, és bár a férfi nem viszonzta a kis „szívességét”, nem bánta. Később viszont, még a kapcsolatuk során, a férfi épp eleget vágta a fejéhez, hogy könnyen kapható volt.

Kilenc viharos hónap. Máté igenis ugyanúgy megsínylette a veszekedéseiket, csak ő sosem mutatta ki igazán, mennyire meg tudta bántani Ákos. Elintézte egy nevetéssel, amikor igazán fájt, némi gúnyos visszavágással, mélyre hatoló szúrásokkal. Hamar kiismerte a férfit, tudta, mi az, ami igazán megsebezheti. A hibát ott követte el, hogy addigra ő is sebezhetővé vált, még ha ez Ákosnak talán fel sem tűnt.

Kitépte a fülhallgatót, és ingerült mozdulattal vágta zsebre. Nem törődött vele, hogy Petra utána szól, az utca felé vette az irányt. És ha kivágják a szemináriumról, akkor mi van? Amúgy is hiányozhat még egyet. Ha most be kell ülnie az órára, valaki tuti meghal.

Céltalanul kóborolt órákon át. Épp csak egy kóláért ugrott be a boltba, az evés nem is érdekelt, egy falat sem ment volna le a torkán. A sétálgatás viszont nem túl meglepő irányba

vitte, idegesen vette észre, hogy ismerős utcába tévedt. Már ha Ákos itt lakik még egyáltalán. Bár az ő lakása.

Előszedte a mobilját, sokáig hezitált a név felett. Ha most bárki látná, tuti kinevetné. Ő, amint bátortalan felhívni valakit! Nonszensz. És mégis. A dac segített, hogy megtegye, miközben kalapáló szívvel hallgatta a bűgást. Lehet, hogy a száma változott.

– Mit akarsz?

Máténak nem tetszett a hangnem, de nem harapott érte. Összeszedte a bátorságát, hogy egyáltalán beleszóljon, és örült, hogy a hangján nem érződik, mennyire ideges.

– Ugyanott laksz még?

– Igen, miért? – kérdezett vissza Ákos, de hamar leesett neki a nyilvánvaló. – Ki ne találj, hogy idejössz!

– Itt vagyok. Teca néni még él? Ha nem engedsz be, esküszöm, addig kiabálok az ablak alatt, míg a vénlány kihívja a yardot.

Máté gyorsan megszakította a hívást, mielőtt Ákos tiltakozhatott volna. Maga sem tudta, mit csinál majd, ha a férfi tényleg beengedi, de látnia kellett. Ki akarta deríteni, mit éreznek még egymás iránt. Muszáj volt, mielőtt megőrül.

Nem kellett kopognia. Amint felért a lépcsőn, az ajtó kitárult, ő pedig köszönés nélkül belépett. Ákos annyira dühösnek tűnt, ő pedig imádta, amikor az. Olyankor volt a legszenvedélyesebb...

Máté nem zavartatta magát. Nem érdekelt a férfi nyilvánvaló haragja, az sem, ha a pokolba kívánja. Hiányzott, és ő most azonnal be akarta pótolni az elvesztegetett időt. Ákoshoz simult, a nyakára nyomott egy reszketeg csókot, a férfi

elhaló hangot adott ki, de nem lökte el, pedig Máté érezte, hogy megfeszül az érintésétől.

– Hiányoztál.

– Te sem gondolod komolyan, hogy...

– Ó, dehogynem.

Már a csóknál nyert. A férfi nem húzódott el, másodpercekbe került csak, hogy úgy viszonozza, mintha el sem váltak volna. Hát, Ákos sosem volt az önuralom mintaképe. Máté szokás szerint azt tehetett vele, amit csak akart, magával húzhatta a hálóba, levetkőztethette, kicsikarhatta belőle azokat a visszafojtott, erotikus hangokat, amiket annyira imádott. Aztán birtokba vehette, porrá égethette, kénye-kedve szerint. Éppen csak a kínos csendet nem oldhatta, ami beköszöntött utána kettejük között.

– Ákos... – kezdte néhány perc után, amikor a férfi lerázta magáról az érintését. – Ne csináld már...

A férfi azonban leintette. Magára kapta az alsóját, összeszedte Máté cuccait, és odadobta neki az ágy szélére. Ez felért egy arculcsapással, Máté nem erre számított.

– Öltözz! Megkaptad, amit akartál, mehetsz is.

– Ákos... – sóhajtotta újra Máté, a férfi azonban megrázta a fejét, jelezve, hogy tényleg ne folytassa, nem kíváncsi rá. Máté éledő haraggal rángatta magára a ruháit. Szuper, ezek szerint még egy zuhany se jár neki, tűnjön el. Ákos még sosem viselkedett így vele. Jó, talán a legvadabb veszekedéseiknél előfordult hasonló, de általában utána jött a szex.

Tenni akart még egy utolsó próbát, hogy hasson rá. Az előszobáig bírta, ott visszafordult, újra közel simult a férfihez, Ákos azonban megfeszült. Nem lökte ugyan el, de szinte

sütött róla, mennyire feszélyezi a helyzet. Még úgy is, hogy fél órával korábban nyöszörögve húzta magához, újra és újra, szenvedélyesen tapadt a szájára, a nevét sóhajtozta. Máté már az emlékezéstől majdnem újra beindult.

– Neked egy kicsit sem hiányoztam? – kérdezte Máté, engedve, hogy a csalódottság nyilvánvaló legyen a hangjában. Meglepte, hogy így sem nyer. Ákos távolabb lépett tőle, ő pedig nem mert tovább nyomulni.

– Igen, hiányoztál. A kedves, cuki éned. Ez az önző, egoista éned viszont rohadtul nem! – vágta hozzá Ákos, Máté pedig elképedt.

– Cuki? – Máté felröhögött, Ákos viszont meg sem rezdült. – Cuki?!

– Igen. A bújós, aki képes volt szerelmet hazudni. Annyira meggyőzően, hogy elhittem.

Mátét egyre jobban rázta a nevetés. Maga sem értette, de nem bírta abbahagyni, pedig sejtette, hogy valami rossz következik, furcsán érezte magát, égett a szeme, légszomj fojtogatta.

– Ki az isten mondta, hogy hazugság volt? – sziszegte, aztán sarkon fordult, feltépte a bejárati ajtót, és elviharzott. Minél messzebb, minél hamarabb. Utálta a könnyeket, amik kiszöktek. Ákos elmehet a fenébe. Nem éri meg szerelmesnek lenni.